

Antonius van Padua Pinksteren 2014

+ Welkom op deze Pinksterdag, de vijftigste dag van Pasen. Wij sluiten de paastijd af en staan aan het begin van een nieuwe periode. Die periode kan op allerlei manieren gestalte krijgen. Bijvoorbeeld vanavond. Paus Franciscus bidt dan met de leider van Israël, Shimon Perez en de leider van Palestina, Mahmoud Abbas om verzoening en vrede. Een vruchtbare periode kan ook aanbreken voor acht Nijmeegse parochies die sinds gisteren, onder leiding van pastoor Cyrus van Vught, de nieuwe parochie van de H. Stefanus zijn geworden. Bij de liturgische afsluiting van de paastijd herinneren wij ons hoe de gekruisigde Jezus op een wonderlijke manier bij zijn leerlingen blijft en hun heilige geest belooft. In uitzichtloze omstandigheden krijgen zij kracht. Zij durven zeggen wat zij hebben meegemaakt, wat er in hen omgaat en waar ze staan. Zij ontvangen de geest, worden geïnspireerd en kunnen anderen inspireren. Inspiratie komt van *spiritus*, hetgeen adem of geest betekent, beginsel van leven. Straks in de evangelielezing horen we dat Jezus blaast over zijn leerlingen. Inspirerende mensen kennen de dubbele beweging van in en uit, van ontvangen en uitdelen. De adem gaat in en uit, dat is leven, je krijgt het en geeft het. Pinksteren vieren is steeds opnieuw moed krijgen om uiting te geven aan het beste wat we hebben ontvangen. Dat geldt ook vandaag volgens de eerste regel van het openingslied: ‘wat altijd is geweest, het waaien van de Geest, gebeurt aan ons vandaag’. Moge dat zo zijn, hier en nu.

Keren wij ons tot de Ene die ons tot leven wekt en zich ontfermt over ons, met de woorden ‘God, erbarm U’.

Gloria - Gebed (samen)

Handelingen 2:1-11; Johannes 20:19-23

Jezus blies over zijn leerlingen en zei: ‘Ontvang de heilige geest. Als jullie iemands zonden vergeven dan zijn ze vergeven.’ De heilige Geest en vergeving. Is het verband dat Jezus daar legt niet een typische combinatie? Wat hebben die twee met elkaar van doen: het ontvangen van de geest en iemand iets vergeven? Het ligt niet voor de hand, maar als je beseft hoe belangrijk en hoe moeilijk vergeven is, dan begint er iets te dagen over de Geest die je daarvoor nodig hebt. Stel u maar voor wat vergeven voor u betekent. Vergeven is moeilijk, misschien wel het moeilijkste wat we tegenkomen in onszelf en in de relatie tot andere mensen. Vergeven gaat over een schuld die we met ons meedragen. Het gaat ook over de pijn en het verdriet dat iemand ons aandoet, en over de boosheid, beschuldigingen en oordelen die dan ontstaan. Het gaat over dingen die ons verhinderen vrij te ademen. Vergeven is vrijgeven.

Dat is niet gemakkelijk. De verkramptheid loslaten. Ons niet opsluiten. De pijn en het verdriet niet ontvluchten of ontkennen maar accepteren en verwerken. Een mens die zich vergeven voelt is bevrijd, mag er weer zijn.

Niet toevallig staat er dat Jezus blaast over de leerlingen. De Geest geeft adem, maakt vrij en die vrijheid maakt vergeving mogelijk. Vergeven betekent pijn, verdriet, boosheid loslaten om vervolgens mijzelf en de ander een nieuwe kans te geven. Vergeven is ophouden het tijdelijke eeuwig te maken. Niet verkramppt raken in eeuwigdurende wrok en haatgevoelens die je de adem afsnijden. Niet gevangen raken in het harnas van ongenoegen en schuld. In dat harnas is vrij ademen onmogelijk. Vergeef jezelf, vergeef de ander. Realiseer je dat niets menselijks je vreemd is. Geef de Geest een kans, door te bidden of door vergeving te vragen aan de ander bij wie je in de schuld staat. Zo verwerk je gekwetstheid en boosheid en de adem komt haast vanzelf weer terug.

Vergeving is adem krijgen en adem geven. De geest van vergeving schept een nieuwe relatie met jezelf en met de ander. Als je leeft in die geest, kun je weer met de ander praten. Zoiets gebeurde er toen de geest over de leerlingen kwam. Wij hoorden het in de eerste lezing. Een menigte, afkomstig uit alle windstreken en talen, luisterde naar de Galileeërs die vol van de Geest spraken over de grote daden van God. Ook de niet-Galileeërs verstonden hen, alsof ze ieders eigen taal spraken. Blijkbaar is er een taal die over de grenzen van verschillen heen gaat. Hoe dat gaat kun je leren van kinderen die anderstalig zijn. Al spelend leren ze heel snel woord voor woord elkaar verstaan. Zij kunnen dat omdat het verschil nog niet zo sterk bij hen is doorgedrongen. Zij zijn van vóór de spraakverwarring. De toren van Babel heeft zijn werk nog niet gedaan. Zij zijn nog niet uit elkaar gedreven door onderling onbegrip. Pinksteren is het tegenbeeld van de toren van Babel. Mensen uit allerlei volken kunnen elkaar opeens weer verstaan. Dat houdt meer in dan woordjes verstaan. Ze zien elkaar weer zitten. Ze verzoenen zich met elkaar. Ze maken goed wat mis is gegaan.

‘Zie wij horen hen in onze eigen taal spreken’. Er staat niet dat ze samen een supertaal spreken, een soort Esperanto. Ook niet dat de leerlingen van Jezus nu opeens alle bestaande talen van de wereld konden spreken. Er staat: ‘wij horen hen in onze eigen taal spreken’. Mensen uit alle volken, mensen uit den vreemde, voelen zich niet meer vreemd, maar thuis bij degenen die daar spreken. Zij begrijpen omdat ze zich begrepen voelen. Soms, na heel veel misverstanden, kun je zeggen: nu spreek je mijn taal, nu begrijp je me. Dat is de taal van vergeving. Ik vergeef jou: ik respecteer jou in je eigenheid. Vergeef mij: respecteer mij in mijn eigenheid. Dat is de werking van de Geest. Dat is Pinksteren nu.